

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **Bc. M. H.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobách proti rozhodnutím** žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. 142750/2023/KUSK/HRO, a ze dne 20. 2. 2024, č. j. 026072/2024/KUSK/OSŽPS/RAU

takto:

- I. **Žaloby se zamítají.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce byl ve dvou správních řízeních shledán vinným ze spáchání několika přestupků, které stručně řečeno spočívaly též v tom, že se svým vozidlem stál neoprávněně na chodníku.
2. Dvěma samostatnými žalobami podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. 142750/2023/KUSK/HRO (věc zapsaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A 2/2024) a rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. 026072/2024/KUSK/OSŽPS/RAU (věc zapsaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 44 A

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

3/2024; obě rozhodnutí žalovaného dále jen „napadená rozhodnutí“) vydaných v jeho přestupkových věcech.

3. Jelikož se obě napadená rozhodnutí týkají odpovědnosti žalobce za přestupky, jež mají obdobný skutkový i právní základ, a mezi účastníky jsou v obou případech sporné totožné skutečnosti, tj. zda správní orgány prokázaly, že žalobce s vozidlem stál skutečně na chodníku, spojil soud obě řízení ke společnému projednání usnesením ze dne 25. 4. 2024, č. j. 44 A 2/2024-25.

Zjištění ze správních spisů

Řízení zakončené rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2024

4. Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Mělník (dále jen „městský úřad“) ze dne 26. 4. 2023, č. j. MUME-28682/DSA/23/LUVE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023“), uznán vinným mj. ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 217/2022 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), který spáchal z nedbalosti porušením § 53 odst. 2 téhož zákona, jelikož dne 8. 8. 2022 v cca 23:00 v obci Mělník, ul. Sokolovská, zastavil a stál s vozidlem P., RZ: X (dále jen „vozidlo“), neoprávněně na chodníku.
5. Žalobce se v průběhu správního řízení (včetně ústního jednání) bránil několika tvrzeními. Předně namítal, že vozidlo stálo na jiné ploše určené již po několik let pro stání vozidel, což dokládal snímky z webových mapových portálů a videozáznamem pořízeným strážníky městské policie. Tvrdil, že nešlo o cestu pro chodce. Při ústním jednání potvrdil, že vozidlo na daném místě zastavil. Nicméně daná plocha již dlouhodobě slouží pro parkování vozidel zejména obyvatel okolních bytových domů s ohledem na nedostatek parkovacích míst. Chodci mohou dle žalobce užít chodníku, který se nachází na druhé straně vozovky ve vzdálenosti přibližně 6 m. Žalobce rovněž žádal provedení místního šetření ke zjištění povahy sporného chodníku. Městský úřad své závěry podkládá pouze stavebně-technickým popisem, nikoli příslušným rozhodnutím. Rozhodujícím znakem chodníku je totiž jeho účel. Z výpisu z katastru nemovitostí je zřejmé, že je daný pozemek využíván jako ostatní komunikace. Na místě chybělo i dopravní značení, které by stání na daném místě omezovalo.
6. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023 žalobcovým argumentům nepřisvědčil. Vyšel zejména z fotografií založených ve správním spisu, které zachycují místo spáchání přestupku. Dle městského úřadu zcela prokazují skutkový děj, a proto je provádění dalších důkazů nadbytečné. Úkony strážníků městské policie jsou zachyceny i na pořízeném videozáznamu a místo spáchání přestupku je jednoznačně zdokumentováno. Není podstatné, zdali žalobce fakticky chodce omezil, ale zdali vozidlo na chodníku stálo. Městský úřad konstatoval, že na fotografiích je patrné žalobcovo vozidlo stojící na chodníku, který je od silnice oddělen obrubníkem a který má zároveň oproti silnici jiný povrch. Na chodník současně navazuje schodiště přilehlé nemovitosti, z čehož je zřejmé, že tato plocha je určena pro chodce, nikoli pro vozidla. Stání na chodníku v daném místě nepovoluje ani žádné dopravní značení. Rovněž další vozidla zaznamenaná na tomto chodníku se dopouští přestupku. V každém případě je ale nutné hodnotit i společenskou škodlivost, která je u žalobce zvyšována tím, že vozidlo zastavil na chodníku přiléhajícimu oblouku křižovatky, do níž částečně zasahoval, a současně omezil chodce a uživatele přilehlé nemovitosti, neboť zaparkoval u jejích schodů. Podle městského úřadu nelze připustit, aby si řidiči sami určovali

v rozporu s právní úpravou povolená parkovací místa s tím, že jsou dlouhodobě tolerována. Argumentace, že chodci mohli použít chodník na druhé straně komunikace, postrádá logiku, neboť tam není přístup do nemovitosti, která přiléhá k místu spáchání projednávaného přestupku. Na místě jsou chodníky na obou stranách vozovky vzhledem k přiléhajícím nemovitostem a husté sídlištní zástavbě. Závěrem městský úřad odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ve věci sp. zn. 6 As 333/2017, dle kterého je pro určení, zda se jedná o chodník, rozhodující pouze faktický stav v místě.

7. V odvolání žalobce nad rámec již uplatněných argumentů namítal, že pořízená fotodokumentace neumožňuje posoudit, kudy a proč se v daných místech chodí a jaká je funkce (účel) dané plochy. Není srozuměn s tím, proč by daná plocha končící na nákladové rampě nákupního centra byla chodníkem. Jednalo by se o chodník o šířce 6,1 m a délce 52 m, vedoucí od technických vchodů k nákladové rampě, odnikud nikam. V průběhu odvolacího řízení dále poukazoval na zamlčení obsahu pořízeného videozáznamu.
8. Žalobcovým námitkám nepřisvědčil ani žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 20. 2. 2024. Jím sice částečně prvostupňové rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023 změnil (mj. v rozsahu data a času spáchání přestupku na 9. 8. 2022, 10:40 hod), avšak věcně z hlediska žalobcovy odpovědnosti za vytýkaný přestupek toto rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s městským úřadem v otázce dostatečnosti a průkaznosti shromážděných podkladů pro rozhodnutí, zejména pořízených fotografií, které zachycují žalobcovo vozidlo dne 9. 8. 2022 zaparkované na chodníku v křižovatce ulic Sokolovská a Oldřicha Wenzla. Na předložených fotografiích je zachycen chodec, který z důvodu neprůchodnosti chodníku v místě zaparkovaného vozidla jde po levé straně vozovky, tedy v komunikaci. K námitce žalobce ohledně sporné funkce dané plochy žalovaný citoval z rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31 (dále jen „rozsudek č. j. 6 As 333/2017-31“), který je dle něj na projednávanou věc přílehlavý. Žalovaný uvedl, že vozovku v křižovatce ul. Sokolovská a Oldřicha Wenzla tvoří živičný povrch a v jejím oblouku přiléhá k vozovce zvýšená plocha tvořená popraskaným betonem a olemovaná zvýšeným obrubníkem. K této ploše také přiléhá schodiště ze sousední nemovitosti. Z fotografií vyplývá, že vozidlo žalobce zasahuje do profilu uvedeného schodiště, čímž částečně znesnadňuje přístup chodců ke schodišti a jeho užívání. Žalovaný proto neměl pochybnosti o tom, že se jedná o chodník. Plocha ohraničená budovou občanské vybavenosti není předmětem řízení, a proto je ve vztahu k parkování žalobce irelevantní. Žalobce nemůže své protiprávní jednání omlouvat poukazem na ostatní vozidla parkující v lokalitě.

Řízení zakončené rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2023

9. Ze spáchání dvou přestupků mj. podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl žalobce shledán vinným rovněž rozhodnutím městského úřadu ze dne 11. 5. 2023, č. j. MUME-34577/DSA/23/LUVE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí ze dne 11. 5. 2023“). Žalobce přestupky opět spáchal z nedbalosti porušením § 53 odst. 2 téhož zákona, jelikož dne 15. 10. 2022 před 20:00 hod a dne 31. 10. 2022 před 22:45 hod v obci Mělník v ulici Oldřicha Wenzla u č. p. XA na křižovatce s ulicí Sokolovská zastavil a stál se svým vozidlem neoprávněně na chodníku (jednalo se o totožné místo spáchání přestupku jako v případě výše shrnutého přestupkového řízení – pozn. soudu).
10. Obrana žalobce byla v zásadě shodná s jeho již výše uvedenými argumenty. Mimoto tvrdil, že k užití pozemní komunikace jej opravňovalo obecné užívání upravené v § 19 odst. 1

zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Podle žalobce z existence obruby a jiného povrchu neplyne existence chodníku. Dále namítal, že byla porušena jeho procesní práva, neboť městský úřad nenařídil ústní jednání, při kterém by mohl klást otázky navrženým svědkům (policistům a strážníkům).

11. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 11. 5. 2023 argumentoval obdobně jako v předcházejícím rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023. Opětovně konstatoval, že zejména fotografie založené ve správním spisu zcela prokazují skutkový děj, pročež by bylo provádění dalších důkazů nadbytečné (např. výsledky policistů a strážníků).
12. I v tomto případě se žalovaný s městským úřadem ztotožnil a v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 8. 11. 2023 sice částečně prvostupňové rozhodnutí ze dne 11. 5. 2023 změnil (z hlediska projednání žaloby nepodstatně), avšak ve věci vytýkaných přestupků spáchaných stáním vozidla na chodníku toto rozhodnutí potvrdil. Argumentace žalovaného je rovněž obdobná jako ve výše uvedeném případě. Shromážděné podklady pro rozhodnutí měl žalovaný za dostatečné a průkazné, a proto aproboval postup městského úřadu i stran nekonání ústního jednání.

Obsah podání účastníků

13. Žalobce předně namítá, že žalovaný nemohl dospět k závěru, že rozsudek č. j. 6 As 333/2017-31 je přílehlavý i v nyní projednávané věci, pokud neměl k dispozici fotografie, které byly v tamním případě užity jako důkaz. Žalovaný stěžejní důkazy nemohl porovnat. Neobstaral si ani nezbytné důkazy k prokázání, že sporná plocha je chodníkem. Z pořízených snímků není patrný celý posuzovaný prostor a ani to, zda plnil funkci chodníku. Konkrétně fotografie nesvědčí o tom, jak velká tato plocha byla, odkud a kam vedla, kam až dosahovala, kde přesně skončila, zda zde nebylo dopravní značení, jak vypadal prostor před a okolo vyfotografovaných vozidel, případně zdali byl terénní rozdíl mezi průjezdním úsekem silnice a úrovní sporné plochy snížený. Z fotografií tak neplyne faktický stav na místě ani účel dané plochy.
14. Žalobce rovněž zpochybňuje tvrzení žalovaného, že by na fotodokumentaci bylo možné vidět, že je obrubník zvýšený. Naopak je obrubník snížený, a proto dané místo šlo zaměnit s místem pro odstavování vozidel. Z fotografií ani nelze zjistit, že by chodci užívali schodiště. Rovněž není pravdivé tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí ze dne 20. 2. 2024 ohledně toho, že by na fotodokumentaci byl vidět chodec, který z důvodu neprostupnosti chodníku obchází žalobcovo vozidlo po vozovce. Žalobce dále tvrdí, že na podkladě spisu není možné určit, jak velká daná plocha je, kolik se na ní nachází automobilů a zda strážníci řeší toliko vozidlo žalobce. Skutkový stav tak nemá oporu ve spise. V posledku žalobce nesouhlasí s tím, že by výsledky zasahujících policistů a strážníků nepřinesly žádné nové skutečnosti. Svědci by mohli dosvědčit, že ostatní automobily neřešili, což vypovídá o dovozeném obecném užívání sporné plochy. Žalovaný rovněž nezmiňuje a zamlčuje podstatný obsah videozáznamu, na kterém strážnice Renata Bláhová připustila, že sporná plocha chodníkem není.
15. Žalovaný navrhuje žaloby zamítnout. Rozsudek č. j. 6 As 333/2017-31 správní orgány užily pouze jako doplnění odůvodnění jejich rozhodnutí, resp. pro vysvětlení pojmu chodník. O povaze místa, kde žalobce s vozidlem stál, si učinily vlastní úsudek na základě pořízených fotografií. Přítomné schodiště svědčí o tom, že se o chodník jedná. Stavební předpisy ukládají povinnost mít před východem ze stavby tzv. rozptylovou plochu – chodník, aby osoby

nevstupovaly přímo na vozovku pod jedoucí vozidla. Z veřejně přístupné databáze mapy.cz je patrné, že obrubník plochy, na níž žalobce stál, vytváří stín, tedy že je zvýšený nad vozovku. Je zde zřejmý i rozdíl v provedení plochy a komunikace. K průchodu chodců po schodišti slouží dveře nad ním, které lze klíčem odemknout. Žalovaný dále poukazuje na přítomné vodorovné dopravní značení V 12c, které vymezuje okraj komunikace. Plocha za touto značkou již komunikací není. Z žalobcových tvrzení neplyne, že ostatní vozidla nebyla v přestupkovém řízení řešena. Ale ani nečinnost policistů žalobce nezavazuje odpovědnosti za spáchaný přestupek. Závěrem žalovaný uvádí, že obecné užívání pozemních komunikací je omezeno zvláštními právními předpisy, a to i zákonem o silničním provozu.

16. V replice žalobce zpochybňuje možnost žalovaného tvrdit ve vyjádření k žalobě dodatečné důvody pro vydání napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
19. Při ústním jednání, které se konalo dne 30. 5. 2024, žalobce podrobně shrnul žalobní body a nadále trval na tom, že místo, na kterém zaparkoval a stál, není chodníkem. Setrval rovněž na názoru, že zaparkovat a stát na onom místě mu umožňuje § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Pověřený pracovník žalovaného odkázal na obsah napadených rozhodnutí, která považuje za správná a zákonná, a také na vyjádření k žalobě, v němž bylo reagováno na žalobní body, které nejsou důvodné.
20. Soud dokazování neprováděl, neboť si při posouzení věci vystačil s obsahem správního spisu, z něhož vychází [viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117]. Dokazování již provedenými důkazy správními orgány nebylo třeba opakovat, neboť soud neshledal žádné pochybení, kterého by se správní orgány při dokazování dopustily. Neprovedení dalších navržených důkazů soud zdůvodňuje ve věcně související části odůvodnění.

Posouzení žalobních bodů

21. Správní orgány žalobci vyčítají, že skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu naplnil porušením § 53 odst. 2 téhož zákona. Dle tohoto ustanovení nesmějí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci užívat chodníku nebo stezky pro chodce, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.
22. Žalobce na rozdíl od správních orgánů setrvale zastává názor, že se svým vozidlem nestál na chodníku, neboť dané místo má povahu jiné plochy pro stání vozidel, kterou může užívat na základě obecného užívání pozemních komunikací podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.
23. Jelikož zákon ani jiný právní předpis vymezení pojmu chodník neobsahuje, je třeba vyjít z judikatury správních soudů, které se touto otázkou v minulosti již opakovaně zabývaly.
24. V rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, NSS potvrdil závěry přezkoumávaného

rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 31. 3. 2008, č. j. 63 Ca 15/2007-39, v němž krajský soud vymezil „*chodník jako úzký pás komunikace vedoucí podél silnice, který na druhé straně hraničí s nemovitostí, umožňuje bezpečný a plynulý pěší provoz a je k tomu určen příslušným orgánem. Za rozhodující definiční znak označil krajský soud účel komunikace, nikoliv její stavebně a dopravně technické uzpůsobení. Smyslem chodníku je totiž to, aby byla chodcům umožněna bezpečná a pohodlná chůze mimo vozovku tak, aby nebyli ohroženi dopravními prostředky a sami neomezovali účastníky silničního provozu.*“ NSS dodal, že je na správním orgánu, „*aby tvrdil, že daná komunikace je skutečně chodníkem a aby pro toto tvrzení obstaral nezbytné důkazy.*“ Jeho závěry o tom, že se skutečně jedná o chodník, přitom musí být zcela jednoznačné a přesvědčivé.

25. Na citované závěry navázal NSS v rozsudku ze dne 11. 9. 2013, č. j. 1 As 76/2013-27, v němž v bodě 20 dodal, že „*[t]ak jako není v zákoně o silničním provozu definován pojem chodec, vozidlo či křižovatka, je nutné rovněž výraz chodník chápat shodně jako v běžném životě: chodníkem bude část ulice nebo silnice určená pro pěší zřetelně oddělená od ostatní komunikace (zpravidla vyvýšeným obrubníkem), která často lemuje zástavbu, resp. oplocení pozemku, na straně jedné a ostatní komunikaci na straně druhé. V případě, že by zákonem používaný výraz měl v běžné mluvě více významů a pokud by ohledně podřazení určitého skutkového děje (stavu) pod pojem užívaný zákonem přetrvávaly pochybnosti, nebylo by možné pachatele přestupku v souladu se zásadou in dubio pro reo postihnout.*“ V citované věci nebylo podle NSS na překážku ani to, že chodník je ohraničen obrubníkem toliko zasazeným v úrovni okolní dlažby, neboť na jeho existenci šlo usuzovat z odlišné struktury dlažby v místě zastavení vozidla (srov. bod 21 odkazovaného rozsudku).
26. V rozsudku č. j. 6 As 333/2017-31 NSS doplnil, že „*pro určení, zda se v konkrétním případě jedná o chodník, nemůže být proto určující ani údaj o způsobu využití pozemku v katastru nemovitostí (který je nadto právně nezávazný), ani obsah pasportu místních komunikací obce, neboť v něm jsou povinně vedeny pouze jednotlivé místní komunikace, zatímco chodník může být též součástí místní či účelové komunikace nebo samostatnou účelovou komunikací. Rozhodující je tudíž pouze faktický stav na místě, který je zcela zřejmý z pořízených fotografií.*“
27. Na základě citované judikatury lze shrnout, že pro určení, zdali je posuzovaná sporná plocha chodníkem, je třeba zkoumat nejen její stavebně technické provedení, ale zejména funkci, případně účel, který plní, tj. zda slouží pro bezpečný pohyb pěších účastníků dopravního provozu (viz rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2020, č. j. 6 As 165/2020-21, bod 10). Vycházet je přitom nutné z faktického stavu na místě, o němž musí správní orgány obstarat dostatečné důkazy. Důkazní břemeno stran této skutečnosti tíží správní orgán, který je povinen své závěry vyložit jednoznačně a přesvědčivě.
28. Podle soudu správní orgány uvedeným požadavkům dostály.
29. Na fotografiích pořízených policisty a strážníky městské policie je shodně ve všech případech zřetelně vidět, že žalobcovo vozidlo stojí na betonové ploše ohraničené z jedné strany budovou, k níž přiléhají dvě schodiště (jedno vedoucí do patra a jedno na nakládací rampu s dveřmi) ústící na tuto plochu, a z druhé strany ohraničené obrubníkem, který v určitých místech výškově splývá či naopak mírně přesahuje sousedící asfaltovou pozemní komunikací. Posuzovaná plocha je tedy tvořena odlišným stavebním materiálem oproti pozemní komunikaci a v terénu je zřetelně patrná, byť její stavební stav není zcela dobrý (zřetelné jsou např. četné praskliny). Lze dodat, že tato plocha pokračuje i podél delší hrany přiléhající budovy, u níž zachycené fotografie povětšinou zachycují další stojící automobily.

30. Dále soud poznamenává, že žalobce v průběhu správních řízení do správního spisu doplnil i jím pořízené fotografie a výstupy z veřejně dostupných mapových portálů, které místo spáchání přestupku zobrazují i z větší dálky (oproti policisty a strážníky doloženým fotografiím) a z různých úhlů, což umožňuje si učinit komplexnější obraz o faktické situaci na místě. Např. tyto žalobcem doložené mapové podklady zachycují místo spáchání přestupku bez žalobcova vozidla, tudíž na nich lze spatřit provedení betonové plochy ohraničené obrubníkem a přiléhající k sousední budově. Též z nich vyplývá, že po betonové ploše lze v místě, kde stálo v rozhodné dny i žalobcovo vozidlo, projít z nakládací rampy k druhému schodišti vedoucímu do patra budovy, aniž by uživatel této plochy vkročil na vozovku.
31. Soud na základě zjištěného skutkového stavu, který bezpečně plyne z mnoha fotografií založených ve správním spisu a rovněž i z videozáznamu pořízeného strážníky městské policie, konstatuje, že posuzovaná plocha, na níž vozidlo žalobce v době spáchání přestupku stálo, je chodníkem ve smyslu § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.
32. Předně je tento chodník zřetelně oddělen od sousedící pozemní komunikace obrubníky a je zhotoven z odlišného stavebního materiálu. Účastníci silničního provozu proto mohou bez pochybností usuzovat na jeho odlišný způsob využití. Je nerozhodné, že obrubník v některých místech výškově zcela zřetelně nepřesahuje okolní komunikaci, neboť ani výše citovaná judikatura NSS nepovažuje tuto okolnost za pojmový znak chodníku. Podstatné je, že z celkového provedení a vzhledem k okolním schodištím nelze mít za to, že by obrubník byl snížen na úroveň komunikace záměrně za účelem vjezdu vozidel (k tomu viz dále).
33. Konstrukční řešení plochy tedy podle soudu hovoří ve prospěch toho, že se o chodník jedná. Ale jak potvrzují shora uvedená rozhodnutí správních soudů, posoudit je třeba zejména účel, k němuž plocha slouží, tj. zda je užíván chodci k bezpečnému průchodu. Rovněž o splnění této podmínky si lze učinit úsudek na základě podkladů ve správním spisu. Tam založené fotografie totiž zjevně nasvědčují tomu, že chodník má být v místech, kde stálo žalobcovo vozidlo, užíván při využití schodišť přiléhající budovy, ať už toho vedoucího z nadzemního podlaží, či druhého napojujícího nakládací rampu. Díky tomuto chodníku se totiž uživatelé dané budovy neocitnou při sestupu ze schodišť přímo na pozemní komunikaci, na níž by mohli být ohroženi provozem. Chodník lze současně užívat i k bezpečnému přechodu mezi těmito schodišti. Chodník proto zjevně slouží přinejmenším k tomu, aby osoby mohly bezpečně sejít ze schodišť vedoucích z budovy a na chodníku byly následně chráněny před provozem na okolní pozemní komunikaci. Na něm následně mohou vyčkat, než budou mít možnost bezpečně pokračovat i kupříkladu na druhou stranu dané vozovky.
34. Soud proto nemá pochybnosti o účelu či funkci chodníku v místě spáchání přestupku. Konstrukční řešení budovy, z níž na chodník přímo ústí dvoje schody, prokazuje záměr, aby byl chodník v těchto místech užíván k bezpečnému užití chodci – uživateli budovy. Pokud by ale mělo být umožněno na tomto místě odstavovat či parkovat vozidla, shledaná funkce by nemohla být naplněna, neboť užití schodišť by bylo přítomnými vozidly zcela vyloučeno, nebo přinejmenším omezeno. Chodci by nemohli buď projít vůbec, či by byli nuceni scházet rovnou na pozemní komunikaci. Z toho důvodu mají podle soudu níže položené obrubníky umožňovat snazší vjetí vozidel na tento chodník.
35. Správní orgány nepochybily, pokud ve svých rozhodnutích citovaly závěry rozsudku NSS č. j. 6 As 333/2017-31. Na jeho základě totiž dovozovaly, že je třeba se zabývat faktickým stavem na místě spáchání přestupku, což také na základě fotografických podkladů činily.

Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že žalovaný daný rozsudek užil pro shodné skutkové okolnosti. Žalovaný jen odkázal na obecný právní závěr z tohoto rozsudku plynoucí, který aplikoval na žalobcův případ. Z toho důvodu nebylo třeba, aby si obstarával důkazy, které byly v tamní věci prováděny. Stejně tak by bylo nadbytečné, aby žalobcem dokládány fotografiemi, které si vyžádal z tam vedeného správního spisu, prováděl dokazování soud. Jak správní orgány, tak nyní soud totiž řeší jedinečnou skutkovou situaci, která u žalobce nastala. Přitom je ale záhodno vyjít z obecných východisek, které formulovala judikatura NSS.

36. Nutno dodat, že se správní orgány neomezily toliko na zkoumání stavebně-technického provedení chodníku, ale že se vyjádřily i k jeho funkci, neboť jeho užití chodci dovozovaly zejména z napojení na schodiště přilehlé budovy. Tím vyhověly požadavkům výše shrnuté judikatury. Soud jen koriguje názor městského úřadu, dle kterého byl rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, překonán právě rozsudkem č. j. 6 As 333/2017-31. Tak tomu není, neboť rozsudek šestého senátu se týkal jiné skutkové situace. Navíc platí, že podle faktického stavu na místě je třeba hodnotit i účel využití posuzované plochy, což ale správní orgány provedly. Určující není ani způsob využití pozemku v katastru nemovitostí. Jelikož správní orgány své úvahy o povaze chodníku řádně podložily, nebylo třeba, aby si obstarávaly např. rozhodnutí příslušného orgánu o účelovém určení plochy (tím se tato věc odlišuje od případu řešeného druhým senátem NSS v tomto odstavci odkazovaném rozsudku, kde totiž úvahy správních orgánů byly soudem relevantně zpochybněny).
37. Z již výše vyřčeného je zjevné, že soud nepřisvědčil ani další žalobcově námitce stran toho, že by si správní orgány neobstaraly dostatečné důkazy o existenci chodníku. Ve správním spise se nachází dostatek fotografií, které skutečný stav věrně zobrazují. Lze zopakovat, že sám žalobce ke svým vyjádřením připojil řadu fotografických záznamů, které poskytují ucelenější přehled o dané lokalitě a chodník zobrazují i bez žalobcova vozidla. Zároveň dávají odpověď na žalobcovy otázky, které vznášá v bodech 2. žalob. Je z nich bezesporu patrné, že chodník propojuje schodiště vedoucí do patra budovy občanské vybavenosti, jak sám žalobce uvádí, a navazující nakládací rampu, z níž je další možný přístup do budovy. Správní orgány potvrdily, že se na daném místě nenacházelo žádné dopravní značení, které by stání či zastavení na chodníku povolovalo. To potvrzují i doložené fotografie. Nadto žalobce ani netvrdí, že by tam takové dopravní značení bylo umístěno. Zřetelný je i prostor okolo žalobcova vozidla a velikost a stavební provedení chodníku (včetně obrubníku a terénního rozdílu oproti vozovce, k čemuž se soud již vyjadřoval). Umístění schodišť a vstupů do budovy pak zjevně svědčí o účelu chodníku, jenž má očividně zajistit bezpečný průchod uživatelů budovy. Soud nemá za podstatné, zdali jsou dveře v patře budovy zamknuté, neboť žalovaný trefně argumentuje, že se jistě dají odemknout. Soud má za rozhodné umístění a existenci dveří, neboť ty nasvědčují o úmyslu, aby uživatelé budovy schodiště užívali ke vstupu a východu. Není podstatné, že na fotografii není přímo zachycen chodec schodiště a chodník užívající. Postačí, že stavební úprava chodníku a budovy takové užívání umožňuje.
38. Soudu si povšiml, že žalobce tyto skutečnosti namítá v návaznosti na usnesení NSS ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 211/2022-24. Nicméně v tam projednávaném případě nebyly fotografie z místa spáchání přestupku příliš kvalitní. Byly pořízeny ve tmě a nebylo z nich jasné, na čem přesně předmětné vozidlo stálo (viz bod 3 odkazovaného usnesení). V nyní řešené věci ale jak policisté, tak strážníci městské policie pořídili řadu barevných fotografií (v jednom případě i videozáznam), a to za denního světla, které jsou dostatečně průkazné. Nadto

v průběhu správního řízení byly do spisu dokládány fotografie další, včetně výstupů z internetových mapových portálů. Situace řešená NSS se tak významně odlišuje.

39. Pro vyvození přestupkové odpovědnosti žalobce není určující, zdali na chodníku v době spáchání přestupku stála i další vozidla. Případné protiprávní chování dalších osob nemůže žalobce ze spáchání přestupku vyvinut. Městský úřad se v prvostupňových rozhodnutích přílehlavě vyjádřil, že každé protiprávní jednání je třeba hodnotit přísně individuálně, přičemž u žalobce shledal vyšší míru společenské škodlivosti, neboť s vozidlem zastavil na chodníku v oblouku křižovatky, do níž částečně zasahoval, a současně omezoval přístup ke schodišti do patra přilehlé budovy. Správní orgány tak přistupovaly k přestupku žalobce individuálně a zohlednily specifické skutkové okolnosti. Soud se s nimi ztotožňuje a potvrzuje jejich závěr, že žalobce vytýkaný přestupek spáchal. Za takové situace žalobce nemůže hovořit o diskriminaci.
40. Pro posouzení věci tak není třeba dokazovat, zdali byly následně řešeny i možné přestupky dalších osob, a za tím účelem vyslýchat svědky. Spáchání přestupku žalobcem dostatečným způsobem prokazují podklady ve správním spisu, neboť z nich plyne skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak soud výše popsal. Soud se proto shoduje se správními orgány, že provádění výslechů zasahujících policistů a strážníků městské policie by bylo nadbytečné. Soud dospěl k závěru, že plocha, na níž žalobce s vozidlem stál, je chodníkem, na kterém je parkování a odstavování vozidel podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu zakázáno. Žalobce se proto nemůže dovolávat obecného užívání podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, protože právě na této ploše je stání vozidel zákonem o silničním provozu vyloučeno. Ze shodného důvodu proto soud neprováděl dokazování výslechů žalobcem navržených svědků.
41. Rovněž není rozhodující, zdali fotografie ve správním spisu zachycují chodce, jak obchází žalobcovo vozidlo z důvodu neprostupnosti chodníku. Přestupkovou odpovědnost žalobce zakládá již fakt, že na chodníku nedovoleně s vozidlem stál. Nicméně soud přisvědčuje žalovanému, který v napadeném rozhodnutí ze dne 20. 2. 2024 uvedl, že se ve správním spise nachází fotografie osoby, která jde kolem žalobcova vozidla zaparkovaného na chodníku po vozovce. Tyto dvě fotografie jsou připojeny k oznámení přestupku podanému Městskou policií Mělník ze dne 12. 8. 2022, č. j. MP-310/22. Soud potvrzuje, že je na nich možno vidět osobou jdoucí kolem žalobcova vozidla na vozovce. Žalovaný proto nepochybil, pokud na ně odkázal na podporu své argumentace. Další fotodokumentací a „internetovou databází“ Mapy.cz soud dokazování pro nadbytečnost neprováděl, neboť ve správním spisu se nachází dostatek fotografií, na nichž je místo spáchání přestupku i jeho širší okolí zjevné.
42. Pochybnosti o skutkovém stavu nepřináší ani okolnosti plynoucí z pořízeného videozáznamu strážníky městské policie při řešení přestupku žalobce ze dne 9. 8. 2022. Strážnice Renata Bláhová žalobci opravdu sdělila, že zastavil na místě, které již není součástí vozovky, ať je to jiná či ostatní plocha. Následně ale dodala, že k chodníku se vztahuje též to, že se na daném místě nachází schody, které „někdo užívá“, aby se dostal do přilehlé budovy. To plně odpovídá i následnému hodnocení chodníku ze strany správních orgánů, které žalobci vysvětlovaly, že tento chodník je právě užíván k přístupu do budovy. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí ze dne 26. 4. 2023 proto správně poukazoval na to, že existence chodníku na protilehlé straně vozovky je irelevantní, neboť tam se vstupy do budovy občanské vybavenosti nenacházejí.
43. Žalobce dále cituje pasáž z videozáznamu, na které strážnice Renata Bláhová ukazuje na

plochu v ulici Sokolovská s tím, že tam se dovoleně parkuje. Nicméně pokračovala, že žalobce s vozidlem zastavil v místě, kde již omezuje užívání schodiště a výhled do křižovatky. Tomu soud přisvědčuje, neboť je třeba se zabývat především povahou místa, na němž žalobce s vozidlem stál, tj. prostorem v ulici Oldřicha Wenzla na křižovatce s ulicí Sokolovská přiléhajícím k budově občanské vybavenosti, na který ústí její dvě schodiště, jejichž užití žalobce stáním vozidla omezoval, resp. ztěžoval. Tento prostor je dle soudu chodníkem, neboť sám o sobě plní funkci bezpečného průchodu pro osoby přecházející minimálně mezi schodišti, případně zabraňuje tomu, aby osoby z budovy vstoupily přímo na vedlejší pozemní komunikaci. Proto pro posouzení této plochy jako chodníku nebrání fakt, že za nakládací rampou již nepokračuje. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí dovodil, že povahu chodníku má i plocha podél delší hrany budovy v ulici Sokolovská, kde se nacházejí další vstupy do nemovitosti. Žalovaný se jí však již dále nezabýval, neboť na ní žalobce s vozidlem nestál. Vzhledem k tomu, že chodníkem je i jen kratší část této plochy v ulici Oldřicha Wenzla pro výše uvedené, závěr žalovaného ob stojí. Nebylo proto třeba zkoumat, zdali na této další ploše v ulici Sokolovská je parkování obecně dovoleno, resp. tolerováno. Ani pořízený videozáznam proto nezpochybňuje zjištěný skutkový stav.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žaloby důvodnými, a proto je zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2024

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně